

Xuân nhớ Thầy Cô

XUÂN sang lá cỏ mượt mà
VỀ con đường phố ngàn hoa rực màu
CHỚT nghe tiếng sóng xô xao
NHỚ dòng sông biếc nhịp cầu bắc qua
TRƯỜNG ơi bóng thoáng xa xa
XƯA là mái ấm an hòa thân thương

LỜI chim lãnh lót sân trường
THẤY trên bụi giăng vẽ đường phấn nghiêng
CÔ trao lời nói dịu hiền
GIÁNG cho trò kiến thức thêm dồi dào
NHƯ là bóng cả cây cao
VỪA che hoa cỏ vừa rào thương yêu
BAY về lớp học gió xiêu
NGANG qua ký ức dặt dìu nghĩa ân

Trầm Vân

(Giáo Sư Võ Văn Vạn)

ta không áo gấm về làng

ta không áo gấm về làng,
không mơ võng lộng, không màng kiệu hoa
nhìn em nước mắt xót xa
truyền chuyên một gánh, phồn hoa lụy đời ...

nhìn em gương gạo tiếng cười
đã-đoan trăm nỗi, chín mùi so-đo
ở đây miệng thế chua ngoa
tình đem rao bán, tiền cho môi cười.

ngôi nhà xưa nhỏ đâu rồi?
ngôi trường xưa cũ một thời vàng son!
đếm tay thân phận hao mòn,
công hầu khanh tướng chỉ còn giấc mơ...
ta đi, ta đến, bơ-vơ,
thấy đời xa lạ, ngẩn ngơ nỗi mình !...

♥nguyễntriềuanhtâm

(PK 1959 – 1966)